

Krop, sjæl, intellekt og ånd

Når solen brager ned, sætter jeg mig allerhelst i en klit med en bog, en kop te og lader mig stege.

Disse dage har der ikke været mange af denne sommer, men nok til at blive overrasket: Jeg troede jo det var Grundtvig og Kristian Kold, der var først med "De frie skoler", men så læser jeg i "Kvinder i Grundtvigs liv" af Thyra Jensen, at Dronning Caroline Amalie stod bag den første frie skole, skabt til fattige asylbørn i København. Grundtvig hjalp til – med regnskaberne!

I en tid, hvor fattige og fattige folks børn blev regnet for dumme, oprettede dronningen en skole, der tog udgangspunkt i børnene og ikke på et givent slutresultat. I asylskolen skulle børnene ikke opleve fra skolestart at blive vejet og målt. Skolen var tænkt som et sted for udvikling og ikke som et sted for be- eller fordømmelse. Det man også kunne kalde stempel eller karakterer.

Vores historie vidner om fremsynede kvinder og mænd, der så potentiale i de kreative og selvstændige kræfter, hvor eleverne blev opfordret til at tænke selv. Ind imellem løfter jeg blikket fra bogen, og jeg ser surferne på vandet. En æstetisk nydelse hvad enten det er wind, body- eller kitesurfing. Et syn der giver ro - ulig netsurfing, som jeg ikke har ro til.

Heldigvis er jeg omgivet af mennesker på mit arbejde, som bruger nettet aktivt søgende, og en dag spurgte en medarbejder mig, om jeg havde 12 minutter. Jo svarede jeg lidt skeptisk og lod mig lokke hen til computeren. På 12 minutter så jeg et klip fra [Youtube](#), hvor Sir Ken Robinson med sin tuschpen fabulerede over det globale uddannelsessystem. Normalt skulle man læse det samme på mange mange sider.

Ulig Caroline Amalies skoletanker ligger der generelt i de globale skoletanker en idé om forudsigelighed. Man ønsker at uddanne eleven til en økonomisk virkelighed, selvom vi ikke kender den økonomiske situation 2 uger frem. Det har vi oplevet meget konkret i den senere tid.

Med sin tuschpen fortæller Ken Robinson videre: Vi sætter børn i klasser efter deres alder, og regner med de kan følge et mønster og blive klogere og klogere. Et andet sted på sin tavle tegner han en lille undersøgelse om innovativ tænkning. Hvor mange måder kan vi anvende en papirclips på: Børnehavebørnene havde den største iderigdom, herefter blev mulighederne for at se anvendelse uhyggelig forringet. Vi har pisa-test, til at undersøge om elever lærer det, vi har tænkt os, de skal lære. Vi undersøger ikke om børnene har bibeholdt og udviklet evnen til at tænke selvstændigt, fantasifuldt, lært at se nye muligheder.

Ken Robinson anklager uddannelsesparadigmet fra mange vinkler. Problemet om at uddanne ud fra et tankesæt, der ikke er tidssvarende. Han tør også stille spørgsmål til hele "dampproblematikken". Vore børn og unge bliver bombarderet med indtryk: Computerspil, film, musik i ørene, I-Phone. You name it. Vi ved det godt og alligevel forventer vi, at de samme børn skal kunne indgå i en hel anden verden i skolen, hvor man sidder ned og kikker på en tavle eller skriver pænt. En øvelse som nogle ganske enkelt ikke magter.

Vi har 3 muligheder: Vi kan forsøge at få børnenes tilværelse til at hænge sammen, vi kan sende dem på dertil indrettede institutioner, eller vi kan give dem medicin. Vi ved da godt, hvad der er billigst og nemmest i første omgang, men det er ikke i orden overfor den enkelte at give op, men vi har da heller ikke råd til som samfund, at lade menneskelige ressourcer gå til spilde.

Hvis jeg skal koncentrere mig om noget stillesiddende er den bedste medicin solskin. Så kan jeg sidde lige så stille og læse eller skrive i hånden. Det er måske meget godt med det danske klima, for ellers kunne jeg forvandle mig til vegeterende plante, og det er vist bedst i mindre doser, hvis man også gerne vil udrette lidt for andre mennesker.>

Af Else Mathiassen, forstander